

ขอแสดงอาบัติ

มีพระกัลยาณมิตรรูปหนึ่งเขียนจดหมายมา ท่านใช้คำว่า “ขอแสดงอาบัติ” กับคุณครูไม่ใหญ่ ที่จริงอยากอ่านตามลำพัง แต่มีหลายข้อที่ท่านเขียนมาอาจจะไปตรงกับใจใครบางคน จะได้ถือโอกาสตรงนี้ชี้แจง ทำความเข้าใจกันสักนิด

ที่จริงถึงไม่ได้แสดงอาบัติ หรือขอขมาก็ให้อโหสิไปหมดแล้ว เพราะครูไม่ใหญ่อยากจากโลกนี้ไปอย่างใจใส ๆ ไม่มีเวร ไม่มีภัย กับใคร แต่นี่เป็นความงามของพุทธบุตรที่ท่านเมื่อมีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นแล้ว ท่านจะแสดง ไม่ปกปิด จะเปิดเผย เพื่อความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ เพราะท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

นี่ก็เป็นสิ่งที่ท่านเขียนมาย่อ ๆ ว่า

ท่านเคยมีอคติในใจ ที่ยังไม่กล้าบอกกับใครในส่วนลึกกันบ้าง หัวใจซึ่งอาจจะไปตรงกับความคิดของคนอื่น ๆ ที่มีต่อวัดพระธรรมกาย ก็พุดง่าย ๆ กับครูไม่ใหญ่นั่นแหละ แต่เขามักจะเหมารวม ๆ เป็นวัดพระธรรมกาย ไม่รู้เป็นยังไง

ที่จริงว่าครูไม่ใหญ่โดยตรงจะดีกว่า เพราะว่า “พระธรรมกาย” บาปนะ เพราะคำว่า “ธรรมกาย” เป็นคำสูง หมายถึง

พระพุทธเจ้าที่อยู่ภายในตัว หมายถึง พระรัตนตรัย เพราะฉะนั้น ถ้าใครรู้สึกไม่ชอบหน้าครูไม่ใหญ่ ก็ขอให้ใช้ตรง ๆ เลย อัมมชโยบ้าง อย่างนั้น อย่างนี้ อะไรก็ว่าไปเถอะ ครูไม่ใหญ่ไม่ถือ ไม่เอาเรื่อง เอาเราวกับใคร มันไม่มีเวลาจะไปคิดเรื่องเหล่านี้ เวลาที่เหลืออยู่ อยากจะได้บุญ อยากจะทำงานพระศาสนา

คำถามของท่านมี ๓ ข้อ

ข้อ ๑. วัดพระธรรมกายเป็นวัดทุนนิยม เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ทางวัดจะหาวิธีแก้ด้วยเงินอย่างเดียว

วัดพระธรรมกายไม่ใช่วัดทุนนิยมนะ เป็นวัด “บุญนิยม” คือ นิยมเรื่องสร้างบุญ สร้างบารมี ชวนเขาไปเรื่อย ๆ นั่นแหละ

ข้อ ๒. วัดพระธรรมกาย เป็นวัดไม่ทรงเอกลักษณ์ความเป็น พุทธ เช่น สร้างโบสถ์ไม่เหมือนวัดทั่ว ๆ ไป ผมคิดว่า เมื่อรวม คนได้มาก ๆ ก็กลายเป็นคริสต์เอาไม้กางเขนไปปักกลางข้อฟ้า

ตอนที่ให้สถาปนิกออกแบบ บอกวัตถุประสงค์ไปว่า อยากได้โบสถ์ที่แข็งแรง ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ เสร็จเร็ว ประหยัด ถ้าพัง

ก็ซ่อมง่าย ถ้าสร้างโบสถ์ที่วิจิตรงดงาม มันก็ดีนะ ใจประณีต แต่จะเสียเวลานาน ใช้เงินเยอะ ใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ เวลาพังก็ซ่อมยาก เพราะช่างที่เกิดมาสร้าง ไม่เกิดมาซ่อมอีก ทีนี้ถ้าเอาคนรุ่นหลังมาซ่อม มันก็หวัมงกุฏท้ายมังกร กลัวจะต่อกันไม่ติด เขาก็เลยออกแบบมาให้ดูหลายแบบ ก็เลือกเอาแบบนี้ ตรงสเปกเร็ว เรียบง่าย ทำความสะอาดง่าย พังซ่อมง่าย ใช้เงินไม่เยอะ ใช้ประโยชน์ได้เยอะ จึงได้โบสถ์แบบนี้มา

ข้อ ๓. วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่จัดหาเงินเข้าวัดแบบแชร์ลูกโซ่
คนไปหาเดินสายจะได้ค่าตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ให้หัวหน้า
สายแต่ละคนที่มีเงินเข้าวัดเยอะ

ขอกราบเรียนพระเดชพระคุณให้ทราบเลยว่า อย่าว่าแต่วัด
ไม่ให้เงินสักสลึงเลย เขายังต้องเสียเงินมหาศาลเพื่อทำบุญเสียอีก
บางคนเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปทำงานสร้างบารมี บางคนถึงกับเสียชีวิต
บางคนบาดเจ็บ แต่ส่วนใหญ่จะเสียชีวิตแล้วก็จะอะไรเยอะแยะไป
หมดเลย ถ้าได้เห็นวิธีการทำงานของทีมงานแต่ละคนที่กระเจายกัน
อยู่ทั่วประเทศมีแต่จะชื่นชมอนุโมทนา

ผู้เฒ่าผู้แก่นั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ไปบนถนนลูกรังที่เป็น
หลุมเป็นบ่อ ทั้งฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ตากแดดกันหัวแดง บางที

นั่งรถไปหล่นลงมาก็มีย บ้างก็เดินฝ่าเปลวแดด ใบหน้าไม่ได้สวยเลย
สักคน ทั้งร้อน ทั้งเหนียว แต่ทุกคนก็หยัดสู้ เพราะอยากได้บุญ

บางคนไม่สบาย ก็ยังออกไปทำหน้าที่ ป่วยเป็นมะเร็ง
ให้ศิโม ผมร่วง หนังศีรษะไม่มีผมมาปกป้อง ระหว่างแดดที่แรงกล้า
กับหนังศีรษะ ผิวหนังลอกไปหลายสิบแผ่น เหนือโถมกาย แต่
ดวงใจเบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใส

บางคนต้องขำมน้ำขำมทะเล ไปเกาะกลางทะเลก็มี บ้างก็
ขึ้นเขาลงห้วย ลำบากทั้งลูกพระ ลูกเณร ลูกอุบาสก ลูกอุบาสิกา
แล้วก็ลูกทุก ๆ คนที่ออกไปทำหน้าที่อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ไม่ได้เห็นแก่ความยากลำบาก เพียงเพื่อจะไปบอกให้ผู้มีบุญที่
กระจัดกระจายกันว่า มาสร้างบุญกันเถิด เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี
มาทำพระนิพพานให้แจ้ง ชวนทุกคนให้มาถึงธรรม ไปบอกเขาว่า
ในตัวเรามีพระรัตนตรัยในตัว ให้แสวงหาพระในตัว อย่าตายฟรี
เลย เพียงเพื่อจะไปบอกเขาอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่แบบแชร์ลูกโซ่ และแชร์เป็นยังงี้
ครูไม่ใหญ่เล่นไม่เป็น ไม่รู้จัก ได้ยินแต่เขาลงหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็
ถวายเป็นทานอย่างนี้มาให้ เรื่องโซ่ตรวนนี้ ไม่ชอบเลยจริง ๆ จะเป็น
พ่อโซ่ แม่โซ่ หรือลูกโซ่ก็ตาม

เงินที่ได้มาก็นำมาทำงานพระศาสนา เพราะทุกอย่างมีค่า
ใช้จ่ายทั้งนั้น นั้งเฉย ๆ แคเราหายใจเข้าออกก็เสียค่าใช้จ่ายแล้ว
เพราะเราจะต้องมีชีวิตอยู่จึงหายใจได้ จะมีชีวิตอยู่ได้ต้องมีอาหาร
อาหารไม่ได้หล่นลงมาจากฟ้า มันก็มีค่าใช้จ่าย กว่าจะมาถึงมือ
ถึงท้องได้ มันจ่ายกันมาตลอดสายเลย

ท่านถามมา ๓ ข้อ ก็เลยถือโอกาสตอบตรงนี้

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗